

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 65/03-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť F. H., t. č. Ústav na výkon trestu, L., zastúpeného advokátkou JUDr. V. F., K., vo veci porušenia jeho základných práv a slobôd zakotvených v čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 13/02 z 29. apríla 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. H. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2002 doručená sťažnosť F. H., t. č. Ústav na výkon trestu, L. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. V. F., K., vo veci porušenia jeho základných práv a slobôd zakotvených v čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v znení protokolov č. 3, 5 a 8 rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 13/02 z 29. apríla 2002.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že navrhovateľ bol rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 13/02 uznaný vinným zo spáchanie trestného činu vraždy spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 a § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a písm. f) Trestného zákona v znení neskorších predpisov v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona v znení neskorších predpisov, a preto bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov so zaradením do III. nápravno výchovnej skupiny a bola mu spoločne a nerozdielne s ostatnými obžalovanými uložená povinnosť nahradiť škodu.

Navrhovateľ tvrdí, že závery a domnienky súdu majú skôr povahu vyšetrovacích verzií ako zistení súdu, že súd rozhodol bez dostatku usvedčujúcich dôkazov, ktoré by preukázali spáchanie skutkov, za ktoré bol odsúdený, ako aj, že súd neprihliadal na dôkazy, ktoré svedčili v jeho prospech. Porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie, podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, tak ako to zakotvuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, vidí hlavne v súvislosti s úkonmi týkajúcimi sa výpovede utajeného svedka.

Ďalej uvádza, že zo zásady prezumpcie neviny vyplýva, že obvinenému sa musí vina dokázať úplne a nepochybne a v prípade pochybností o skutkovej otázke významnej pre rozhodnutie sa musí rozhodnúť v prospech obvineného (in dubio pro reo), čo podľa tvrdenia navrhovateľa sa v jeho prípade nestalo, pretože napriek objektívnej existencii dôvodných pochybností došlo k jeho odsúdeniu.

Navrhovateľ v závere svojej sťažnosti uviedol, že žiada, aby ústavný súd rozhodol, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 13/02 z 29. apríla 2002 bolo porušené jeho základné právo zakotveného v čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru. Zároveň žiada, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 13/02 z 29. apríla 2002 a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd na základe fotokópie dokladu – doručenky o prevzatí rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 13/02 navrhovateľom zistil, že rozsudok mu bol doručený 20. júna 2002. Fotokópiu dokladu ústavný súd vyžiadal zo spisu Krajského súdu v Košiciach.

Keďže sťažnosť navrhovateľa bola ústavnému súdu doručená až 29. októbra 2002, t. j. po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom, bolo ju potrebné po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2003

